

[Karen Thurøe Hansen.]

gen af faciliteterne, f. eks. det tilstrækkelige antal plejehjemspladser. Når det nu oplyses, at landets største kommune i øjeblikket på hospitaler har 614 ældre liggende, der alle afventer eventuel plejehjemsplads, er der i alle tilfælde tale om en forkert planlægning.

Ældreforsorgen er et stort problem, og jeg tror ikke, der findes et parti her i salen, der ikke har hævdet, at man så vidt muligt skal forsøge at lade de ældre blive i deres hjem længst muligt. Hvad ligner det så, at cirkulæret fra ministeriet giver mulighed for i tilfælde af sygdom og hospitalisering hurtigst muligt at visitere til plejehjemsanbringelse og dermed fratagelse af pensionen, så der ikke levnes ældre mulighed for at opretholde deres hjem, der uanset størrelse eller standard for alle er det faste holdepunkt i tilværelsen.

Uanset forsikring om forsvarligt grundlag for visitation til plejehjem vil jeg trods alt hævde, at så længe man ikke har de fornødne plejehjemspladser og de ældre gennem måneder, måske år, er henvist til en hospitalsseng og også i bevidstheden har dette, at deres hjem er opløst og de ikke har nogen mulighed for andet end plejehjemmet, så handler man umenneskeligt.

Vi kan ikke være dette bekendt i et velfærds-samfund, og som en af forslagsstillerne til disse lovforslag takker jeg for den venlige modtagelse, de hidtil har fået.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti ser med megen sympati på de foreliggende lovforslag. Vi har diskuteret dem i gruppen og er blevet enige om, at vi meget gerne vil gå ind i en genforhandling om den bestemmelse, som blev vedtaget ved septemberforliget, og nu hører jeg med glæde, at socialministeren har rakt hånden ud til en genforhandling. Jeg tror, det vil lette meget på situationen.

Jeg ved af personlig erfaring, hvor forfærdelig vanskeligt det er at bedømme de ældre, der er indlagt på hospital. De kan være uklare og urolige på grund af, at de er i et helt fremmed og måske lidt koldt miljø, og jeg har da gang på gang set, at når de ældre kom hjem i deres sædvanlige miljø, så fungerede de godt.

Nu er loven vel nok blevet praktiseret forskelligt, og man har i hvert fald hørt adskillige ting om, at det er særdeles hårdt i Køben-

havnsområdet. Jeg tror, det ville være godt, om vi fik en objektiv undersøgelse af, hvordan loven har virket.

Jeg har undersøgt forholdene på Fyn, og såvel Nyborg som Odense siger, at der ikke har været tale om, at de på noget tidspunkt har taget pensionen fra nogen, som senere kom hjem. Til gengæld er der jo så heller ikke blevet sparet noget, hvad der jo var den egentlige intention med forslaget.

Men det er, bl. a. for odenseanerne i hvert fald, sådan, at de kan tilbringe særdeles mange måneder, hvor de kun har en seng at holde sig til, altså ikke engang det miljø, som findes på et plejehjem. Man er på hospital, så kommer man på langtidsmedicinsk afdeling, og derefter kommer man til det, som forslagsstillerne siger de ældre frygter, nemlig et ventetidshjem. Odenseanere kan komme til Fåborg, til Assens eller til Bogense, hvor gamle tidligere tuberkulosehospitalet og tidligere sygehuse er blevet indrettet til plejehjem, indtil de så endelig kommer til det plejehjem, hvor de hører hjemme efter deres handicap og i nærheden af deres bolig.

Der er så mange ting, der trænger til at undersøges, og vi vil altså meget gerne gå med i en forhandling om det, som indgik i septemberforliget.

Tove Jørgensen (DKP):

Når DKP gennem mig har taget initiativ til at fremsætte dette lovforslag sammen med fru Karen Thurøe Hansen og fru Ebba Strange, er det ikke, fordi vi fra vort partis side får alle vores ønsker opfyldt med hensyn til plejepatienterne med dette forslag. Når vi har været så beskedne, at vi kun prøver at få loven ført tilbage til den skikkelse, den havde før 1. april 1976, skyldes det et ønske om, at partierne her i tinget uden forstyrrende elementer skulle have mulighed for endnu en gang at overveje deres stilling til dette spørgsmål.

Det er da også glædeligt at se, at dette tilsyneladende har været tilfældet. Loven blev vedtaget som et led i septemberforliget, altså angiveligt i den hensigt at spare. Der kan sættes et meget stort spørgsmålstegn ved, om der bliver sparet noget ved denne lov, men ingen kan længere påstå ikke at kende de menneskelige konsekvenser. Vi behandler med loven i hånden vore ældre medborgere værre end det fattigste u-land, vi sætter dem totalt uden for det